

Curbelo beschrijft nauwkeurig hoe de aarde ten noorden van zijn dorp scheurde, gevolgd door talloze vulkaanuitbarstingen. Een zee van miljoenen kubieke meters lava overspoelde een kwart van het eiland, later bedekt door vulkanisch as. Terwijl dertig kraters zichzelf omhoog werkten in een gebied van slechts 8 km² werden een dozijn dorpen en tientallen solitaire boerderijen verzwolgen.

In de zee dreven talloze dode vissen of ze werden op de kust geworpen. Verschrikkelijke hitte, giftige dampen, duisternis en gloeiende asregens plaagden het land, er was overal rook en angstaanjagend lawaai – een ware inferno. Tot op Tenerife was het geluid te horen. Negentien dagen lang brandde de aarde en daarna ging de zon zes jaar lang schuil achter aswolken.

Gelukkig wisten alle eilanders zich op één na in veiligheid te brengen maar de veestapel was niet overal te redden. Het zuidwesten van Lanzarote, eens een vruchtbaar landbouwgebied veranderende in een doods maanlandschap. Het eiland werd wel een heel stuk groter dankzij de lavastromen die in zee terechtkwamen. In 1824 vonden de laatste uitbarstingen plaats. Sindsdien houdt de aarde van Lanzarote zich rustig, dat wil zeggen: aan de oppervlakte. Het nationaal park is vernoemd naar het eerste dorp dat tijdens de vulkaanuitbarstingen van 1730-1736 weggevaagd is. In totaal zijn tijdens deze zes jaar durende erupties maar liefst elf dorpen van de aardbodem verdwenen en is er maar liefst bijna honderdtachtig vierkante kilometer landoppervlakte voorgoed veranderd.

Op één meter diepte wordt een tak van een droge stuik tegen de hete steen gehouden zodat het spontaan ontbrandt. Wanneer een emmer water in een gat in de grond wordt gegoten, spuit dat er als stoom met grote kracht uit. Je hebt slechts 2 seconden om er een foto van te nemen.

Op een nog bestaande magmakamer staand wordt toeristen op verschillende manieren getoond hoe heet het op geringe diepte onder de grond is. Grind op slechts 10 centimeter diepte kan niet in de hand worden gehouden omdat het te heet is. Bij het restaurant is een put van ongeveer acht meter diep, waarop permanent gebarbecued kan worden. Op de bodem van de put is het 300 °C.

Dit park is, hoe kan het ook anders, een ontwerp van César Manrique. Men mag dit gedeelte van het park niet te voet betreden. Je wordt er rondgereden in een autobus die hier en daar eens stopt zodat we wat foto's kunnen nemen. Uitstappen mag niet, zelfs de deuren blijven gesloten.

Vervolgens brengen we een bezoekje aan het kerkje van Mancha Blanca. Ieder jaar op 15 september vindt hier een grote bedevaart plaats ter ere van de eilandheilige Virgen de los Volcanes. Tijdens de laatste uitbarsting van de vulkaan zou de zwarte Madonna de lavastroom vlak voor het dorp hebben tegengehouden met haar cape. Uit dankbaarheid hebben de inwoners van Mancha Blanca voor hun beschermheilige een kerk gebouwd.

Rond de kerk ligt uiteraard het einde van de lavastroom. Vervolgens begeven we ons naar de Cuevas de los Verdes (groene grotten).

Tijdens een uitbarsting van de vulkaan Corona is er een prachtig vulkanisch grottenstelsel ontstaan. Dit geschiedde vrij recent: een paar duizend jaar geleden. De grotten zijn ontstaan door een samenspel van stromende lava en afkoelend zeewater. Cueva de los Verdes telt ongeveer zeven kilometer aan grotten en gangen.

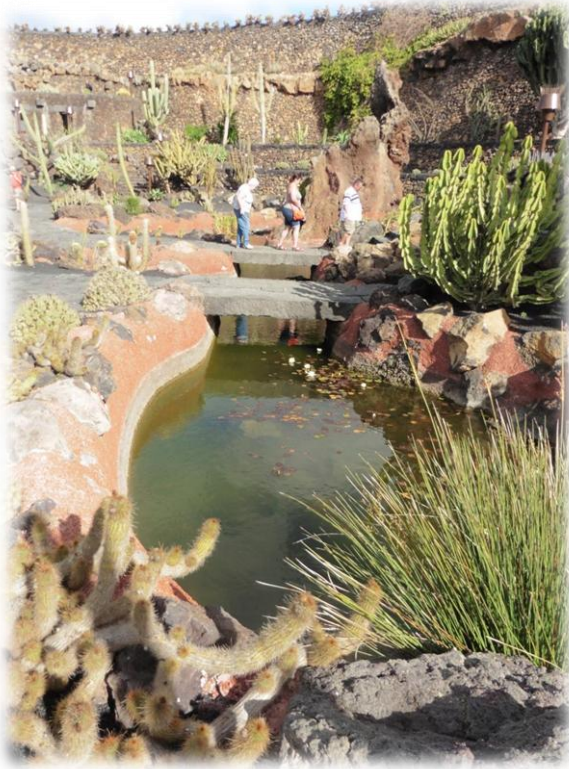

De naam heeft overigens niets met de kleur groen te maken, wat sommige mensen denken door het woord "Verdes". De grotten zijn in de zestiende eeuw privé-eigendom geweest van de familie Verdes, vandaar de naam.

Tegenwoordig zijn de grotten open voor het publiek. Ongeveer één kilometer van de grotten is toegankelijk. Je mag niet op eigen houtje de grotten in. Dat gebeurt altijd onder begeleiding van een gids. Die voert je tijdens een rondleiding van ongeveer vijftig minuten door de grotten. Tijdens deze rondleiding wordt je alles uitgelegd over de grotten. Dit doet de gids in het Spaans en het Engels. En vooral op het einde maak je een groots spektakel mee.

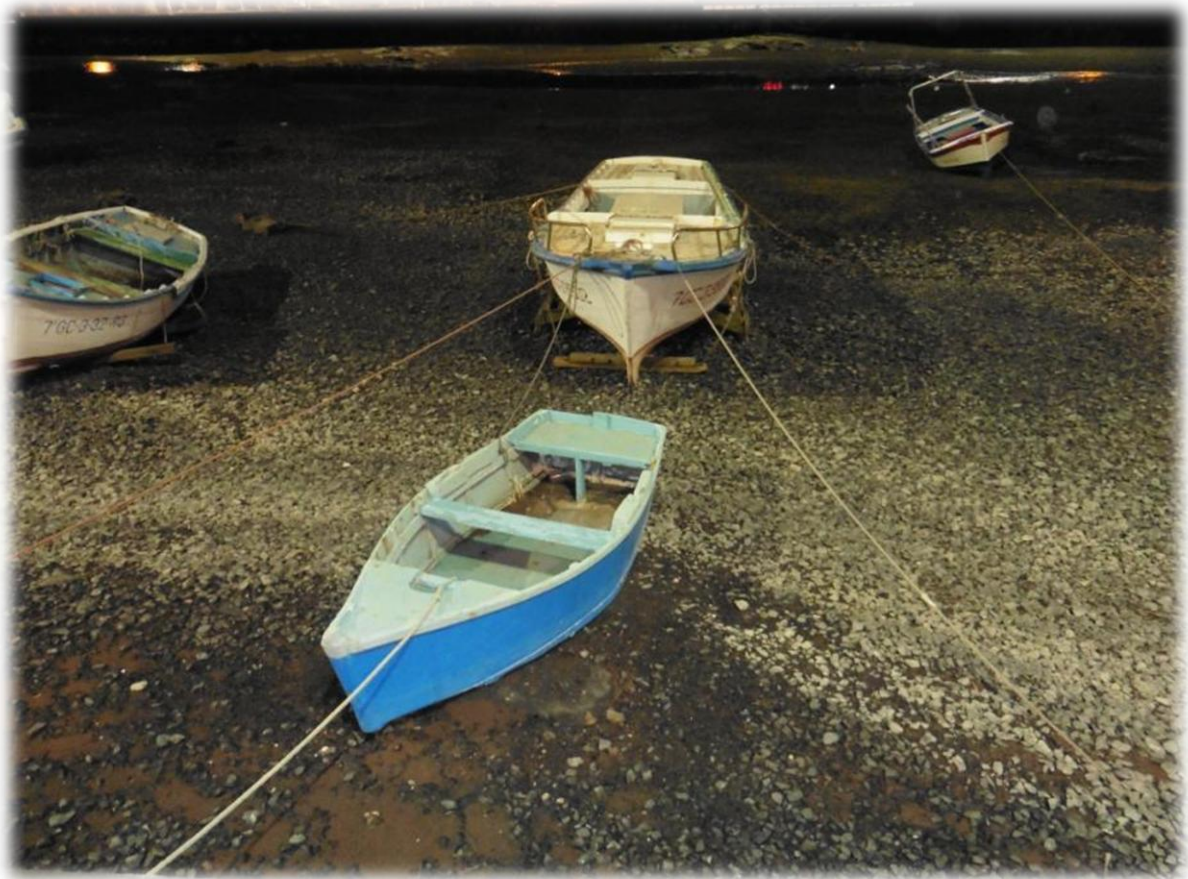

We brengen ook een bezoek aan de cactustuin, eveneens een ontwerp van César Manrique die hiervoor een oude steengroeve uitgekozen heeft. Het was tevens zijn allerlaatste project. Er staan meer dan 10.000 cactussen.

Boven aan de cactustuin staat een gofiomolen. Gofio is een typisch Canarisch product. Het bestaat uit geroosterd maïs of gerst dat fijngemalen wordt. Van gofio kunnen allerlei gerechten gemaakt worden. Vroeger gebruikte men het vooral om lang houdbare koeken te maken. Helaas is het aantal momenten dat je gofio gemalen kunt zien worden door de molenaar steeds zeldzamer. De molen wordt meer gebruikt als decorstuk voor vakantiefoto's dan dat gasten iets leren over gofio.

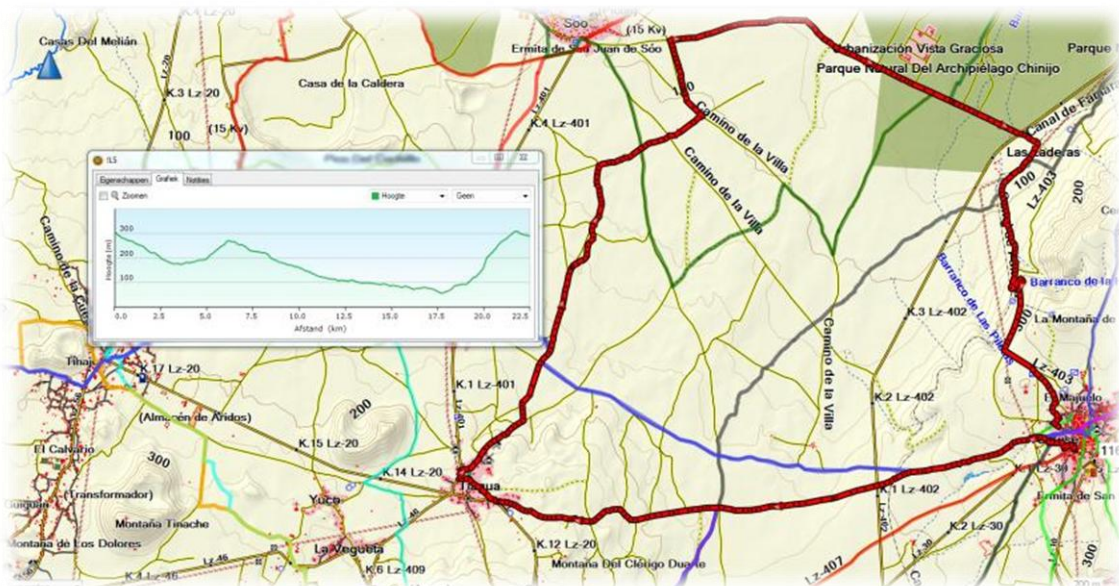
's Avonds brengen we ook nog een bezoek aan de hoofdstad Arrecife waar we het skelet kunnen bewonderen van een walvis die ooit is aangespoeld op het eiland Tenerife.

De Kogelbrug met daarachter het Castillo de San Gabriël. Deze burcht werd in de zestiende eeuw gebouwd als verdedigingsfort tegen de piraten die Arrecife regelmatig belaagden. Tegenwoordig doet het bouwwerk dienst als museum en is het een fraai uitzichtpunt op de stad. Rondom de burcht staan ook nog enkele kanonnen. De Kogelbrug is tevens het embleem van de stad.

Vrijdag 16 december 2016

- Wandeling : Door het woestijnachtige gebied rond de oude hoofdstad
- Gebied : Teguisse
- Afstand : 23 km
- Stijgen : 400 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 6 uur

Onze laatste stapdag doen we in woestijnachtig gebied rond de vroegere hoofdstad Teguisse. Boven de stad ligt het Castillo de Santa Barbara.

Op de rand van de krater Guanapay ligt het kasteel en stamt uit de veertiende eeuw. Tegen betaling kun je het kasteel bezoeken. Tegenwoordig is hier een piratenmuseum in gevestigd.

Lanzarote is samen met Fuerteventura het oudste eiland van de archipel en ontstond zo'n 20 miljoen jaar geleden, toen de continentale platen van Afrika en Amerika uiteendreven. De eilanden ontstonden door de enorme hoeveelheden basaltmagma die door de breuklijnen naar boven kwamen.

Bijna de helft van het landschap is beschermd natuurgebied en in 1993 werd Lanzarote als eerste eiland ter wereld in zijn geheel door de UNESCO uitgeroepen tot biosfeerreservaat.

Lanzarote, ook wel de 'zwarte parel van de Canarische Eilanden' genoemd, is het op drie na grootste eiland van de 'Islas Canarias'. Lanzarote is 58 km lang en maximaal 20 kilometer breed.

De oorspronkelijke bevolking van de Canarische Eilanden, voor de verovering door de Spanjaarden in de vijftiende eeuw, zijn de Guanchen. De eerste Guanchen verzamelden eetbare gewassen en vingen vis.

Later ontwikkelden de Guanchen technieken om gewassen te kunnen verbouwen en gingen ze vee houden. Gebruiksvoorwerpen maakten ze van aardewerk, steen en hout. Ze hulden zich in geitenvellen.

Toen de eerste Spanjaarden op de eilandengroep verschenen woonden de meeste eilandbewoners in grotten; slechts enkele families op Gran Canaria woonden in hutten. Een historische bijzonderheid is de gefloten taal, Silbo, die op La Gomera tot op heden als levende traditie bewaard is gebleven.

De Spanjaarden beschreven de Guanchen als lange mensen (rond 1,80 meter lang), met enigszins dikke lippen, blond haar en blauwe ogen. Ook leefden de Guanchen volgens de oudste beschrijvingen nog in het stenen tijdperk, met weinig ontwikkelde landbouw en met slechts een rudimentair pictoraal schrift.

In de loop der tijd begonnen de Guanchen hun gedragspatroon te veranderen: zij begonnen omstreeks het jaar 0 de grond te verbouwen en gingen in groepen wonen.

In de jaren die volgden ontwikkelden zij allerlei technieken zoals het cultiveren van gewassen (bonen, erwten, gerst en tarwe), het houden van vee (geiten, schapen en varkens), landirrigatie en pottenbakken. Het gebruik van het wiel was hen onbekend en dus werd al het aardewerk met de hand gevormd; bovendien kenden zij geen metaal en textiel.

De Guanchen waren hun kennis omtrent zeevaart kwijtgeraakt en dus was er weinig contact tussen de groepen Guanchen op de verschillende eilanden; iedere groep ontwikkelde zich op zijn eigen wijze. Men vermoedt dat de Berberstammen uit Noord-Afrika in rieten boten naar de eilanden zijn gevaren. Toen deze boten rot werden kon men niet meer naar het Afrikaanse continent terugvaren; op de Canarische Eilanden groeit namelijk geen riet. Bovendien wisten ze niet dat je van hout schepen kon bouwen.

Tegüise heeft een rijke historie. De plaats stamt uit het begin van de vijftiende eeuw en was tot 1852 de hoofdstad van Lanzarote. Het centrum van Tegüise bestaat vooral uit gebouwen die stammen uit de zestiende en zeventiende eeuw. De straatjes van Tegüise geven je dan ook het gevoel dat ze uit lang vervlogen tijden stammen.

Teguise heeft de tand des tijds prima doorstaan. Het dorp is altijd prima onderhouden geweest. Wie Teguisse bezoekt die zal geen vervallen woningen zien staan in het centrum. Hier staan louter bouwwerken in topconditie. In Teguisse kan je ook prima winkelen en genieten van de Spaanse keuken. Teguisse telt verschillende winkels waar veel leuke souvenirs, handwerk en kleding te koop is.

Beste Ludwig ,

bedankt om ons doorheen
 Lanzarote te loodsen ...
 van Zuid naar Noord
 Van Oost naar West
 Van onder zeeniveau tot op de
 braterstrand ... Sommigen
 zagen de grond van heel nabij ☺
 maar het is allemaal goed
 overlopen . Voorbij geulpen . Dank je !

Ann
 H. Klein Luc
 Bernadette
 Jostig
 Marlene
 Franky
 Pascal

Het was voor mij de eerste keer dat ik een groep voor Zuiderhuis op Lanzarote mocht begeleiden. Het was een toffe groep waar ik veel plezier heb aan beleefd. Misschien zien we elkaar ooit nog weer. Bedankt ook aan de gehele groep voor het mooie kaartje en de fijne attentie.

Andere reisverslagen van deze jongen kun je terugvinden op www.ludwighaese.be

Ludwig D'Haese : benaltijdweg@gmail.com

Tekst : Ludwig D'Haese

Foto's : Ludwig D'Haese, Martine Janssens en Ronald
Ferket